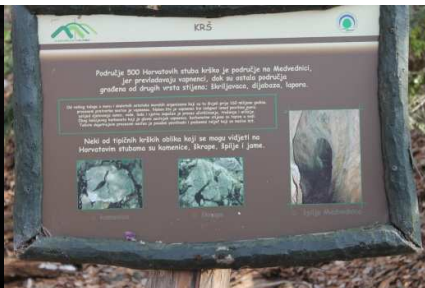

Medvednica Horvatove stube 20. ožujka 2016.

Planinarsko društvo Vrbovec i Planinarsko društvo Kalnik i ovog ožujka organizirali su zajednički prvi zajednički izlazak u planinu. Dok smo u 2015. godini Medvednicu pohodili na Martovske Ide (15. ožujka), ovo proljeće dočekali smo na nama omiljenoj Medvednici, iako smo na Medvednicu došli oko deset sati tamo nas je već dočekalo proljeće, koje je u Zagreb stiglo 20.03.2016. u 5:31, i za to smo bili nagrađeni predivnim sunčanim danom, svi oni koji su ovaj pohod propustili pogriješili su. Ovog puta izabrali smo stazu koju planinari poznaju kao Horvatove stube. Vladimir Horvat, planinar, novinar i fotograf, i prije svega zaljubljenik u Medvednicu, od 1946. do 1953.godine vlastoručno je izgradio 500 kamenih štengi na tada nepristupačnom djelu Medvednice, visinska razlika stuba a ja bih „rekel štengi“ je 117 metara, a dužina oko 300 metara.

Vrbovčani su ovog puta nadmašili Križevčane 7prema 33, kao gosti bile su još dvije planinarke, ukupno nas bilo je 42. Pohod je organizirala i vodila naša predsjednica Anica Hrlec, u autobusu nas je sve prebrojila u utvrdila tko je s nama i tko je zaspao. Pomislio sam da bi naša predsjednica za obavljanje administrativnih poslova trebala imati tajnika ili tajnicu, čak i blagajnika za prikupljanje troškova putovanja koji su uključivali lipice. No, imali smo i nekoliko novo pristiglih planinara, dok je trogodišnji Janko, često bio na rukama ili ramenima svoga oca, iako je često želio i sam trčkarati naročito livadama. Imali smo i jednog dedu (planinarskog početnika) koga unuci nisu mogli nositi na rukama ili ramenima pa je cijelu stazu morao svladati na svojim mlađahnim nogama. Usput je primijetio zar Horvatu nije bilo dosta da umjesto 500 štengi napravi samo 499, vjerojatnobi ih tada lakše prošao. Dok je novo pridošli planinar deda, često zadihan tražio zraka, meni je ipak bilo lakše jer još nisam deda.

Janko bi radije sam trčkarao   Kroz dimnjak ...Slika govori više od riječi ...
nego bio na sigurnim rukama svoga oca ...

Nekih nema na zajedničkoj slici jer su odlutali ili odskitali ...

I dok sam ja već iskusan planinar kršten na Krovu Hrvatske (1831 m/nv), pa sam cijelu stazu uspješno svladao. U jednom trenutku našao sam se iza četiri curice, Ivke, Dijane, Zlate i Lele, islijedio ih u stopu s dosta napora, a prije pedesetak godine četiri curice pratio sam puno lakše. Naša predsjednica ili vodilica često je morala smirivati naše mlađahne planinare kako na stazi ne bi zalutali, pa im je naredila da nitko ne smije biti ispred nje. Na dijelu staze pratilo ju je pet klinaca : Marija, Matija, Pero, Marko i ja.

Matija, Marko, Petar i Anica, dječurlija ...

Matija, Pero i Marija, već iskusni planinari

Naravno, od Medvednice smo se oprostili kavicom, kolačima, možda i pivicom u restoranu Mala Hunjka. Na 853 m/nv. Napisao : Damir Crnogaj

Najte kaj zameriti ...